

Пад Крајине – заборављена велеиздаја која траје!

Пише: Игор Марковић
петак, 05 август 2016 16:04

Сваког петог августа у години понавља се слична слика – широм Хрватске еуфорично славље, на свим нивоима и уз државно покровитељство, а у Србији мучно и болно обележавање страдања Срба. Званично, наша патња се односи на страдање 1886 Срба (према подацима Веритаса) и протеривање преко 250.000 Срба са својих огњишта, међутим, сви добро знамо да је бол и мучнина коју тог дана осећају национално свесни Срби много дубља и шира од обичног жала за жртвама.

Ретко ко се усуђује да постави најлогичније питање: Како је дупло мања земља и вишеструко слабија оружана сила од Србије, односно Савезне Републике Југославије, успела да, кршећи резолуције Уједињених нација, доврши геноцид из Другог светског рата и протера четврт милиона Срба са око 14.000 квадратних километара територије, а да се Београд није усудио ни да пошаље макар симболичну војну помоћ Републици Српској Крајини, а камоли да учини оно што је морао – интервенише и спаси сопствени народ егзодуса са своје вишевековне територије.

Не отварајући ово питање, српска јавност прећуткује да је пад Крајине донео Србима као народу, две ствари које никада у својој славној историји нису доживели – војно понижење (пораз од дупло слабијег противника) и бруталну велеиздају са највишег места, од стране националног вође.

Пример Јерменије и Нагорно Карабаха – Како реагује озбиљна држава у готово идентичној ситуацији

О томе како „Србија ту ништа није могла“, јер је Хрватска била међународно призната и (тек од 22. маја 1992) пуноправна чланица УН, апологете тадашњег режима немају право да причају, с обзиром да је управо највећа одговорност Милошевића била што није искористио војну надмоћ ЈНА 1991. у периоду док је Југославија била међународно призната држава, а Хрватска међународно правно гледано није постојала и тада решио српско питање у Крајини (макар кроз широку аутономију) и извршио модификацију авнојевских граница у Барањи и Источној Славноји у корист Србије.

У сваком случају, Београд током 1991. и 1992. признаје одлуке Бадинтерове комисије о распаду Југославије, повлачи војску са територије авнојевске Хрватске и БиХ, не признаје референдуме у Републици Српској Крајини и Републици Српској о присаједњењу ових територија Србији, већ формира трећу Југославију (СРЈ), у авнојевским границама Србије и Црне Горе (задржавши тиме чак и титоистичку подвалу да су Срби и Црногорци два различита народа).

Након низа ових погубних, погрешних и кукавчких одлука, рат међународно признате Југославије против хрватског и словеначког сепаратизма, постао је рат међународно признате Хрватске против „српског сепаратизма“ и међународно непризнате Републике Српске Крајине.

Венсов план, потписан 2. јануара 1992, који није нудио никакво полиичко решење, осим повлачења ЈНА, тада једине легалне оружане формације на територији Хрватске, са целокупне територије авнојевске Хрватске, укључујући и Републику Српску Крајину и долазак снага УНПРОФОР-а на територију Крајине, кратковидо је прихваћен од стране

Београда, а одбијен од председника РСК Милана Бабића, који је предвидео какве ће катастрофалне последице ово индиректно признање хрватског суверенитета над Крајином, имати по српски народ на том простору. Зато је Милошевић, посредством служби безбедности, утицао да се са места председника РСК уклони Бабић, и доведе његов послушник Милан Мартић, који је спорни план одмах прихватио.

Иако је Венсов план, потврђен у резолуцији 721 Савета безбедности, забрањивао хрватској војсци да упада на територије Крајине под мандатом УН (мада исто тако предвиђао и разоружавање Српске војске Крајине), јасно је било да Република Српска Крајина, од повлачења ЈНА, има само једног заштитника од нестанка – чињеницу да иза ње стоји српска држава са 10 милиона становника, демографски, војно и у сваком другом погледу надмоћнија од Хрватске.

Судбина Крајине, која самостално није могла да се мери са Хрватском по војној снази, а камоли по економским и демографским параметрима, искључиво је била у рукама власти у Београду. Колико је осталих 9 милиона Срба из СРЈ и РС било спремно да је брани, толико је Крајина могла опстати.

На сличан начин, судбина самопрокламоване републике Нагорно-Карабах (око 150.000 становника) од почетка сукоба са Азербејџаном, коме по међународном праву припада, зависи искључиво од Јерменије и њене спремности, снаге и храбрости да ову јерменску територију одбрани.

Када је 10. јануара 1994. Азербејџан покренуо велику офанзиву са циљем заузимања

Пише: Игор Марковић
петак, 05 август 2016 16:04

северне половине Нагорно-Карабаха и почео да ниже успехе, Јерменија је у Карабах послала своје регуларне војне снаге, припаднике полиције и извршила мобилизацију свих војно способних лица, који су одмах послати на фронт.

Упуштајући се у отворен рат против, демографски и војно, двоструко надмоћнијег Азербејџана, уз реалан ризик да ће са друге стране доћи до напада Турске, Јерменија је, не само одбранила Нагорно Карабах, него и потиснула непријатеља далеко иза почетне линије раздвајања, тако да је ускоро Азербејџан иницирао склапање примирја јер је Јерменима чак био отворен пут до Бакуа, док је војска Азера била у расулу. Примирје, којим је војни сукоб замрзнут, потписано је у Бишкеку 5. маја 1994, уз посредство Русије као медијатора и до данас је на снази.

Нажалост, августа 1995, српски режим је, у сличној ситуацији, учинио све супротно од Јерменије годину и по дана раније. Уместо храбрости и одлучности, показао је кукавичлук, јавашлук и безидејност.

Суштинско одсуство било каквог циља и стратегије, уз политички аматеризам, довело је до тога да се хрватска офанзива и српски порази нису завршили само на паду Републике Српске Крајине. Убрзо потом, пала је и Босанска Крајина, по етничком саставу „најсрпскија“ територија у Босни и Херцеговини, а хрватска војске заузела је чак и неке руралне делове града Бањалуке, док је српска војска одмарала по касарнама од Сомбора до Врања.

Пише: Игор Марковић
петак, 05 август 2016 16:04

Великодушност према Туђману у овим месецима, није Милошевићу помогла ни да задржи макар Барању и Источну Славонију – и то је морао предати Ердутским споразумом, што само потврђује тезу о државничкој неспособности и непостојању било какве стратегије у тим преломним годинама за судбину српског народа.

Пример Грчке – „Суђене шесторици“ за велеиздају због сунуврата у Малој Азији 1922.

Нагли губитак велике територије које су Срби настањивали неколико стотина година можда највише подсећа на 1922. и егзодус Грка из Мале Азије, простора на којем су живели неколико миленијума.

Грчка армија је у рату неопрезно зашла сувише дубоко у Анадолију и раширила линију фронта толико да су резервни положаји остали незаштићени. Када је 26. августа 1922. Кемал паша Ататурк покренуо контраофанзиву и нанео пораз Грцима у бици код Думлупинара, уследило је расуло у грчкој војсци и убрзано хаотично повлачење, тако да су у року од две недеље турске снаге заузеле комплетну грчку територију у Малој Азији, зауевши Смирну 9. септембра 1922.

Већ 11. септембра оборена је влада у Атини, а 14. септембра краљ Константин је приморан да абдицира и напусти земљу. Месец дана касније почело је „Суђење шесторици“ – суђење за велеиздају припадницима војног и политичког врха Грчке у периоду рата против Турске. На смрт су осуђена и погубљена три премијера Грчке у периоду 1921-1922 (Дмитрис Гунарис, Петрос Протпадакис, Николас Стратос), министар спољних послова Георгис Балтазис и генерал Георгис Хатзианетис, док је принцу престолонаследнику Андреју смртна казна касније преиначена у протеривање и доживотну забрану уласка у Грчку.

Иако ови људи нису били никакви издајници – нису глумили „фактор мира и стабилности“, нису индиректно признали суверенитет Турске над грчком Малом Азијом, нису тврдили да немају ништа са ратом који се води у Анадолији, већ су се свим расположивим средствима борили за ту територију као за део Грчке, размере националне катастрофе су биле толике да су, зарад националног достојанства, морали сносити одговорност и за такав страشان пораз платити главом.

У Србији 1995. никоме није пало ни на памет покрене питање одговорности за катастрофу у Крајини – ни Војсци Југославије (која се, по наређењу, беспослено налазила на територији СРЈ, уместо на фронту), ни народу, ни режиму. Уместо тога, приступило се колективној релативизацији пораза и правдању велеиздаје, а главни виновници велеиздаје из 1995. касније су стекли ореол „националних хероја“ због „њиховог држања у Хагу“(!?) и зато што су, наводно, „они после њих били још гори“.

Национални интерес мора бити изнад култа личности владара

Последице пада Крајине су вишеструке и далекосежне, а најтеже последице оставља управо то што су сраман пораз и велеиздаја у српском јавном мњењу пређутани, потиснути и на неки начин легитимизовани, чиме је усвојен опасан преседан за касније вођење националне политике.

Неки се и данас спрдају са далековидом поруком „Београд се брани у Книну“, која се нажалост показала као потпуно тачна. Након пада Книна, ускоро су изгубљени (или поклоњени) и Дрвар, Барања, Вуковар, Српско Сарајево, Подгорица и цела Црна Гора, Косово и Метохија, а од 2013. и Северна Митровица и Ибарски Колашин. Све некако „подразумевајући се“ и углавном без превише помпе, јер, ако смо тако мирно прихватили онакав пад Крајине, зашто не бисмо прихватили и све ове потоње поразе, издаје и капитулације.

Београдски режими су, такође, од 1997. до 2006. мирно посматрали процес развлашћивања и постепеног укидања Републике Српске, углавном уз правно и политичко насиље „високог представника“ (ову тему, иначе, нико у Србији ни тада ни касније није актуелизовао), и, да се у Бањалуци није појавио Додик, који је овај процес нагло прекинуо и замрзнуо, Србија би вероватно мирно прихватила и коначно укидање РС и стварање унитарне БиХ.

Да би се све поменуте капитулантске и дефетистичке тенденције зауставиле, неопходно је вратити давно изгубљено национално достојанство и понос, што укључује и јасну осуду свих погрешних, опортунистичких и неретко директно издајничких потеза режима

Пад Крајине – заборављена велеиздаја која траје!

Пише: Игор Марковић
петак, 05 август 2016 16:04

у периоду 1991-1995, чији је коначни резултат био закуцавање Србије у Брозове авнојевске границе – управо оно што смо приликом распада Југославије настојали по сваку цену да избегнемо.

Пре свега, неопходно је осудити издају Крајине 1995. као несумњиво најсрамнији чин неког српског државника у историји, јер је тим чином – мирно посматрање како дупло слабија држава убија и протерује твој народ – заправо обесмишљено постојање српске националне државе.

Уколико будуће генерације буду икада намеравале да нешто од поменутих изгубљених територија врате у српски национални корпус, то сигурно неће моћи да се уради уз величање личности које су – свесно или несвесно, с намером или због глупости и погрешне процене, те историјске српске територије продавале и поклањале непријатељу.